

го както си щете, той винаги си оставатова което е: — злато!

— Господа, ние имаме злато, следователно мадамъ Съвѣсть е наша. — При тия думи той стана и завъртя двойния ключъ на желѣзната каса.

— Заповѣдай миличка! Ела да се повеселишъ съ насъ.

Ефекта бѣше отличенъ. Очитѣ на гоститѣ напѣлиха като майски рози. Следъ кратко вцепѣване последва размекване. Тѣ изпаднаха въ умиление.

— Ахъ Боже мой, моё Капиталъ колко сте изобретателенъ. Вие сте просто гений!

— Та това е истинската мадамъ Съвѣсть. Ахъ моё Капиталъ!

— Каква финность, каква красота! И най-изтънченитѣ наши мадони бледнѣятъ предъ нея.

— При тая грация, при тѣзи свѣжи устни, мадамъ, Вие би трѣбвало да живѣете само всрѣдъ пиршествa и удовольствия.

— Мадамъ Съвѣсть — започна отново моё Капиталъ — позволете да ви поздравя. Съ вашата прелестъ Вие смутихте сърдцата на моитѣ приятели. Вие може да накарате цѣлия свѣтъ въ сладостни конвулсии да се гърчи въ краката Ви. И ето азъ и моитѣ приятели ще Ви помогнемъ за това, само при едно малко условие.

— Да ме оставите да си отида — каза тихо тя.

— Напротивъ мадамъ. Да останете при насъ и да ни станете съдружница.